

PASAULES BESTSELLERS

NORA ROBERTSA

Lemstrauves

NORA
ROBERTSA

Zemstraumes

NORA
ROBERTS

Under Currents

NORA
ROBERTSA

Zemstraumes

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ro 032

Copyright © 2019 by Nora Roberts
All rights reserved

Noras Robertsas romāna "Zemstraumes"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka foto © David Papazian/Shutterstock.com
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-935-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

Grīnbraieru meitenēm

Džoennai – manai treniņu kompanijonei

Ketai – manai mīļajai, jaukajai mazajai māmiņai

Laurai – kas tiek galā ar visu

Mērijai – manai iepirkšanās biedrenei

Sārai – mana gara magnētam

PIRMĀ DAĻA

NEŽĒLĪGIE MELI

“Nežēlība un bailes viena otrai spiež roku.”

ONORÉ DE BALZAKS

“Pāridarījums bērnam atstāj ēnu visa mūža garumā.”

HERBERTS VORDS

Pirmā nodaļa

No ārpuses māja Leikvjū terasē izskatījās nevainojami. Iespaidīgi trīs stāvi no gaiši brūniem ķieģeļiem, kā īsts lepnums – plaši logi, kas dāvāja skatu uz Atspulgu ezeru un Zilo virsotņu kalniem. Divi mākslinieciski, ar vara plāksnēm apjūmti tornīši piešķīra celtnei eiropesku šarmu un neuzkrītoši norādīja uz īpašnieku turību. Izšķērdīgi zaļš, mazliet ieslīps zāliens veda uz kāpņu trio un plašu, baltu verandu, ko ieskāva acāliju krūmi, kas bija pavasarīgi saplaukuši rubinsarkanos ziedos.

Mājas otrā pusē atradās dāsni bruģēts iekšpagalms ar vasaras virtuvi. Tā bija vieta, kas piedāvāja lieliskas iespējas laika pavadīšanai ārā un, protams, izcili ainaviskus skatus uz ezeru. No rūpīgi koptā rožu dārza gaisā vēdīja salds, izsmalcināts aromāts. Sezonas laikā privātajā piestātnē rāmi šūpojās četrdesmit divu pēdu jahta. Īpašumu ieskāva garu dēļu žogs, kas slēpa iekšā notiekošo no ziņkārīgu svešinieku acīm, bet tā radīto iespaidu maigāku padarīja vītenrozēs. Garāžā atradās *Mercedes SUV* un sedans, vēl arī divi kalnu divriteņi un slēpošanas aprīkojums – viss bija novietots ideālā kārtībā, nekur nekāda jucekļa.

Iekštelpām bija augsti griesti. Gan dzīvojamā, gan lielajā istabā bija iebūvēts kamīns, apdarināts ar tādiem pašiem zeltaini brūniem ķieģeļiem, kas tika izmantoti mājas celtniecībā. Telpu iekārtojums bija gaumīgs – lai gan ļaunas mēles varētu to nodēvēt arī par samākslotu – un atspoguļoja šeit dzīvojošā pāra kopīgo redzējumu.

Pieklusināti toņi, saskaņoti audumi, mūsdienīgums, kas tomēr nepāraug stingumā.

Doktors Greiems Bigelovs bija iegādājies zemes gabalu iepilnnotajām mājām Leikvjū terasē tolaik, kad viņa dēlam bija pieci gadi un meitai divi. Virietis izvēlējās mājas projektu, kas, pēc viņa domām, būtu piemērots viņam un viņa ģimenei, viņš veica nepieciešamās korekcijas – kaut ko mainīja, kaut ko pievienoja –, izraudzījās apdares materiālus, grīdu klājumus, flīzes, bruģakmeņus, viņš nolīga iekštelpu dekoratoru.

Viņa sieva Elīza ar lielāko prieku vairumu izvēļu atstāja vīra ziņā. Pēc viņas domām, Greiema gaume bija nevainojama.

Kad Elīzai radās kāda ierosme vai ieteikums – ja tas vispār notika –, viņš ieklausījās. Gandrīz vienmēr Greiems norādīja iemeslu, kālab viņas variants nebūtu izmantojams, tomēr retu reizi arī iekļāva viņas pienesumu.

Glūži tāpat kā Greiems, arī Elīza vēlējās mājās radīt jaunu un oriģinālu vidi, kāda pielāgās statusam, kuru viņi baudīja nelielajā izraudzīto kopienā pie ezera Ziemeļkarolīnas Augšzemē. Elīza bija piedzīmusi ģimenē ar augstu sabiedrisko stāvokli – bet tas bija zināmā mērā vecmodīgs, viņa to uzskatīja par garlaicīgu. Glūži tāpat viņa domāja par ezera pretējā pusē esošo māju, kurā bija uzaugusi. Viņa itin precīgu sirdi pārdeva savu vecās mājas daļu mātai un iegūto naudu izmantoja, lai iekārtotu – ar visu jaunu! – māju Leikvjū terasē. Bez mazākajām šaubām viņa pasniedza saņemto čeku Greiema, jo viņš par visu rūpējās.

Un Elīza to nenožēloja.

Šajā mājā viņi laimīgi dzīvoja gandrīz deviņus gadus, audzināja divus gudrus un pievilcīgus bērnus, rīkoja viesības, kokteiļu vakarus un dārza svētkus. Greiems Bigelovs bija ķirurģijas nodaļas vadītājs Žēlsirdības slimnīcā netālu no Ešvilas, un viņa sievas pienākums bija izskatīties skaistai un modernai, labi audzināt bērnus, rūpēties par māju, uzņemt viesus un vadīt komitejas. Elīza varēja daudz laika veltīt savam izskatam un garderobes papildināšanai, jo viņai trīs reizes nedēļā palīdzēja apkopēja un virēja, reizi nedēļā ieradās cilvēks, kas aprūpēja teritoriju ap māju, bet viņas māsa ļoti labprāt piešķatīja abus bērnus, kad Elīzai un Greiema bija nepieciešams brīvs vakars vai neliels atelpas brīdis.

Elīza nekad neaizmirs par saviem pienākumiem skolā un divus gadus pat bija vecāku komitejas prezidente. Ja vien darbs nekavēja Greiemu piedalīties, viņš kopā ar sievu apmeklēja skolas ludziņas. Viņa vadīja ziedojumu vākšanu gan skolas vajadzībām, gan slimnīcai. Kad Brita sasniedza četrus gadus vecumu, Elīza katrā baleta mēģinājumā sēdēja pirmās rindas centrā. Tieši tāpat viņa sēdēja arī Zeina beisbola spēlēs. Ja tomēr viņai gadījās kādu no tām izlaist, viņa atrada tam attaisnojumu, kuru saprastu jebkurš, kas, tāpat kā viņa, ir pārcietis jauniešu beisbola sagādāto garlaicību.

Lai gan Elīza to nekad neatzina, viņai meita bija tuvāka. Tik skaista, pēc dabas jauka un paklausīga meitenīte. Viņu nekad nenācās mudināt uz mājasdarbu pildīšanu vai istabas kārtošanu, viņa vienmēr bija nevainojami pieklājīga. Dēla Elīza saskatīja vairāk no savas māsas Emilijas, kurai tāpat piemita nosliece uz strīdēšanos vai īgņošanas, uz laika pavadīšanu vientulībā.

Tomēr Zeinam skolā bija labas atzīmes. Ja zēns vēlējās spēlēt beisbolu, viņam vajadzēja būt starp labākajiem skolēniem. Lai gan bija skaidri redzams, ka viņa mērķis kļūt par profesionālu spēlētāju bija tikai pusaudža fantāzija. Viņš, protams, studēs medicīnu – tāpat kā viņa tēvs.

Taču pagaidām beisbols bija burkāna vietā, tādējādi visiem bija iespēja izvairīties no rīkstes.

Ja tomēr Greiemam kādreiz nācās ķerties pie rīkstes, lai sodītu zēnu, tas bija tikai viņa paša labā. Tas palīdzēja stiprināt raksturu, iemācīja apzināties robežas, ieaudzināja cieņu.

Greiemam patika sacīt, ka bērns ir vīrieša tēvs, tālab bērnam ir jāiemācās ievērot noteikumus.

Elīzai bija trīsdesmit deviņi gadi. Divas dienas pirms Ziemassvētkiem viņa pa nošķūrētajām Leikvjū ielām brauca uz mājām. Viņa bija pavadījusi ļoti jaukas svētku pusdienas kopā ar draudzenēm un varbūt bija iedzērusi tikai kādus pāris malpus šampanieša vairāk, nekā būtu vajadzējis. Taču iepērkoties viss liekais jau bija pagājis.

Divdesmit sestajā decembrī viņu ģimene dosies ikgadējā slēpošanas braucienā. Vai, precīzāk, Greiems un bērni slēpos, bet

viņa atpūtīsies spa. Viņa bija iegādājusies brīnišķīgus jaunus zābakus, kurus somā ielikt kopā ar skaistu veļu, kas varētu iekarsēt Greiema iztēli pēc nogāžu iekarošanas.

Elīza paraudzījās uz pārējām mājām, kas bija ietērtas svētku rotā. "Patiesām jauki," viņa nodomāja. "Nekādu nedomodernu piepūšamu santaklausu. Tie Leikvjū terasē bija aizliegti ar Namīpašnieku asociācijas lēmumu."

Nebija nekāda iemesla pieticībai – viņu māja pārspēja tās visas. Greiems bija devis Elīzai rīcības brīvību Ziemassvētku rotājumu izvēlē, un viņa, kā parasti, bija rīkojusies gudri un labi.

"Kad nolaidīsies krēsla, baltās gaismiņas iemirdzēsies jo spoži," viņa nodomāja. "Tās izceļ mājas ideālās līnijas un vijas ap podos iedēstītajām eglītēm uz verandas. Lampiņas ir ievītas arī dubultvītnēs, kas izrotātas ar sarkanām un sudrabainām lentēm pie divviru durvīm.

Un, protams, divpadsmit pēdu augstā Ziemassvētku egle dzīvojamā istabā, izrotāta ar baltām gaismiņām, sudrabainām un sarkanām zvaigznītēm. Egle lielajā istabā pēc tās pašas shēmas krāsu ziņā, tikai tur izmantoti eņģeļi. Un, protams, arī kamīnu malas, tāpat ēdamgalds – viss gaumīgi un nevainojami.

Un katru gadu jauni rotājumi. Nav nekādas vajadzības tos likt kastēs un glabāt, ja var nolīgt ires kompāniju, kas pēc svētkiem ierodas un visu aizvāc projām.

Elīza nekad nebija sapratusi savu vecāku un Emilijas prieku celt gaismā senatnīgas stikla bumbas vai bezgaumīgus koka santaklausus. Tā visa būs pārpārēm, kad viņi dosies viesos uz veco māju pie Emilijas. Viņa, protams, cienās ar Ziemassvētku vakariņām. Un tad, paldies Dievam, viņi dosies uz Savanu un baudīs nošķirtību.

"Emiliju vecāki mīlēja vairāk," nodomāja Elīza un nospieda tālvadības pults pogu, lai atvērtu garāžas durvis. "Tas ir nepāšaubāmi."

Viņa ieraudzīja Greiema automašīnu, kas jau atradās garāžā, un sievieti pārņēma spējš satraukums. Elīza ieskatījās pulkstenī un izdvesa atvieglojuma pilnu nopūtu. Viņa nebija nokavējusies. Greiems bija ieradies mājās agrāk. Nopriecājusies par

šo atklājumu, viņa novietoja savu automašīnu blakus vīra spēkratam un paņēma iepirkumu maisiņus.

Viņa iegāja priekšnamā, pakarināja mēteļi, salocīja šalli, noāva zābakus un tad iesludināja pēdas *Prada* firmas zempapēžu laiviņās, kuras valkāja mājās.

Pēc tam Elīza devās uz virtuvi, kuras vidū pie salas bija nostāties Greiems, joprojām ģērbies uzvalkā un nenoņēmis kaklasaiti.

– Tu šodien esi agri atgriezies! – Nolikusi iepirkumu maisiņus uz letes, Elīza steigšus piegāja pie vīra un dāvāja viņam gaisīgu skūpstu.

Grieimu ieskāva viegla *Eau Savage* – viņas iemiļotākā – smarža, kas līdzinājās skūpstam, ko viņa tikko dāvājusi aromāta.

– Un kur tu biji?

– Ai, es biju svētku pusdienās kopā ar Mirandu un Džodiju. Vai atceries? – Viņa ar roku nenoteikti norādīja uz ģimenes kalendāru, kurā tika ierakstīti paredzētie pasākumi. – Un pēc tam mēs mazliet iepirkāmies.

Runādama viņa piegāja pie ledusskapja un paņēma *Perrier* pudeli. – Es pat nespēju noticēt, cik daudzi cilvēki vēl aizvien iepērkas Ziemassvētkiem! Pie viņiem jāpieskaita arī Džodija, – Elīza piebilda un paņēma mazliet ledus, bet pēc tam piepildīja glāzi. – Nudien, Greim! Liekas, ka viņa nekad nespēs būt organizēta, ja runa ir...

– Vai tev tiešām liekas, ka man ir kaut mazākā interese par to tavu Džodiju?

Viņa balss bija mierīga, gluda, gandrīz patīkama, tomēr tā ieskandēja trauksmes zvanus.

– Protams, nē, mans mīļotais. Es vienkārši par daudz runāju. – Viņas seja joprojām rotājās smaids, bet acis bija parādījusies piesardzība. – Kāpēc gan tu nevarētu apsēsties un atslābināties? Es papildināšu dzērienu tavā glāzē, un mēs...

Grieims nosvieda glāzi, un kristāls sašķīda pie Elīzas kājām. Kāda lauska ierāva seklu švīku pāri viņas potītei, ar sāpīgu dzēlienu pievienojās arī viskija šlakata.

“*Baccarat*,” viņa nodomāja, spēju baiļu karstuma pāršalkta.

– Papildini šo! – Balsī vairs nebija ne miņas no miera, gluduma, un tajā neskanēja nekas patikams. Vārdi atsitās pret Elīzu kā asas pļaukas. – Es pavadīju savu dienu, griezdamš cilvēku miesas, manas rokas bija asinīs, es glābu dzīvības, bet man jāatgriežas tukšā mājā?

– Piedod, es...

– Piedod? – Viņš sagrāba Elīzas roku un spēji to pagrieza, viņa atsitās ar muguru pret leti. – Tu prasi, lai piedodu, ka nespēji uzņemties tādu apgrūtinājumu un laikus būt mājās? Tu prasi piedošanu par to, ka izšķiedi visu dienu, kā arī manu naudu, pusdienojot, iepērkoties un tenkojot ar tām stulbajām bābām, kamēr es sešas stundas pavadīju operāciju zālē!?

Elīzas elpa kļuva saraustīta, sirds strauji dunēja. – Es nezināju, ka tu atgriezīsies mājās agrāk. Ja vien tu būtu man piezvanījis, es uzreiz būtu devusies mājās.

– Tagad tu saki, ka man vajadzētu tev atskaitīties?

Elīza gandrīz nedzirdēja pārējos vārdus, kas smagi gāzās pār viņu. Nepateicība, cieņa, pienākums... Viņa pazina šo skatienu, šo Atriebes eņģeļa skatienu. Tumši blondi mati, nevainojami sakārtoti, gluda, pievilcīga seja, dusmu sārtuma iekrāsota. Niknums šajās koši zilajās acīs, kas raudzījās tik biedējoši salti. Tik stindzinoši.

Baiļu karstums jau līdzinājās elektriskās strāvas triecieniem.

– Tas bija atzīmēts kalendārā! – viņas balss kļuva spalga.
– Un šorīt es tevi brīdināju.

– Vai tu domā, ka man ir laiks skatīties tavā nožēlojamajā kalendārā? Tu būsi mājās, kad es ienākšu pa durvīm. Vai tu saprati, ko es teicu? – Viņš vēlreiz spēcīgi pagrūda sievu pret leti. Cauri viņas mugurai izšāvās sāpju zibens. – Tikai pateicoties man, tev šajā dzīvē kaut kas pieder. Šī māja, drēbes, kas tev mugurā, ēdiens, ko tu liec galdā. Es maksāju, lai kāds to pagatavotu, lai kāds sakoptu māju... jo vēlos, lai tu būtu pieejama tad, kad man tas ir vajadzīgs! Tad, kad es tā saku. Un tāpēc tu, nolādēts, būsi mājās, kad es atvēršu durvis. Un tu papletīsi kājas, kad vien es sagribēšu tevi izdrāzt! – Lai apliecinātu savus vārdus, viņš piespieda savu uzbriedušo locekli pie viņas ķermeņa.